

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 447/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Ficekom, advokátska kancelária JUDr. Milan Ficek, advokát, s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 491/2000 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 325/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 491/2000 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 325/2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 16 C 491/2000, predmetom ktorého je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, začalo 17. októbra 2000 na návrh sťažovateľky. Okresný súd vo veci sťažovateľky rozhodol 13. januára 2012 meritórnym rozsudkom, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 325/2012 z 26. januára 2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Proti označenému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala 24. marca 2015 dovolanie.

3. Sťažovateľka namieta, že postupom v jej veci konajúcich súdov boli spôsobené zbytočné prieťahy v konaní, ktoré spočívajú „v neefektívnom a zdĺhavom procesnom postupe prvostupňového a odvolacieho súdu“.

4. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka ďalej uviedla:

„Od podania návrhu na začatie konania až do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu uplynulo viac ako štrnásť rokov, počas ktorých oba súde nekonali, resp. konali s výraznými a neodôvodnenými prieťahmi. Prvostupňový súd spôsobil prieťahy trvajúce viac ako jedenásť rokov, pričom boli spôsobené najmä neefektívnym procesným postupom ešte pred prvým pojednávaním vo veci a nehospodárnym pribratím troch znalcov. Odvolací súd svojím postupom spôsobil prieťahy trvajúce cca tri roky, čo malo za následok to, že spolu s konaním na prvostupňovom súde trvalo celé konanie viac ako štrnásť rokov. Navyše

výsledok tohto konania má vážne skutkové a právne nedostatky, pre ktoré bola sťažovateľka nútená podať mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie. Dovolacím dôvodom bola pritom skutočnosť, že postupom súdov bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Dôsledkom dovolania tak môže byť vrátenie veci na ďalšie konanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto v tomto prípade nemožno považovať za konečné rozhodnutie vo veci...

Pokiaľ ide o právu a faktickú zložitosť veci treba uviesť, že rozhodovanie sporov vo veciach o vyporiadanie BSM patrí medzi bežnú súdnu agendu. Rozhodovanie o vyporiadani BSM preto nemožno považovať za právne zložité...

Pokiaľ ide o správanie sa sťažovateľky, sťažovateľka svojim správaním a prístupom k súdnemu konaniu nezapríčinila vzniknuté prieťahy. Poukazujeme na to, že sťažovateľka vždy so súdom spolupracovala a uplatňovala si iba tie práva, ktoré jej v zmysle právneho poriadku SR patria (napr. podanie žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov).“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp.zn. 16C/491/2000 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/325/2012 porušené.

2. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 20.000,- €, ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažovateľke sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- €, ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 296,44 € za 2 úkony právnej pomoci... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 491/2000 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 325/2012.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť

účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

13. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

14. Zo samotnej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 16 C 491/2000 v spojení s odvolacím konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 6 Co 325/2012 bolo ukončené potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 325/2012 z 26. januára 2015. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že označený rozsudok krajského súdu bol doručený sťažovateľke 26. februára 2015 a týmto dňom nadobudol aj právoplatnosť. Sťažnosť sťažovateľky namietajúca postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 491/2000 a postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 325/2012 bola ústavnému súdu doručená 24. apríla 2015, resp. podaná na poštovú prepravu 21. apríla 2015, teda po tom, ako súdy konajúce vo veci sťažovateľky právoplatne rozhodli.

15. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd ani krajský súd v čase podania ústavnej sťažnosti už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh napadnutého konania, prípadne prieťahy v ňom (IV. ÚS 214/03, II. ÚS 1/05).

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru v čase, keď v označených konaniach pred okresným súdom a krajským súdom namietané porušenie označených práv už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

18. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľka po prípadnom vrátení veci do štádia prvostupňového, resp. odvolacieho konania a v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom v jej veci konajúcich súdov dochádza k zbytočným prieťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015